

Sygn. akt VII Pa 10/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

Sędziowie: SO Renata Gąsior

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa C. D.

przeciwko I. Ł. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w W.

o wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt VI P 134/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej I. Ł. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. na rzecz powoda C. D. kwotę 225,00 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Renata Gąsior SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Zbigniew Szczuka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 września 2017 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa C. D. przeciwko I. Ł. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. o wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych zasądził od pozwanej I. Ł. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. na rzecz powoda C. D. kwotę 3.819,67 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 3.330,33 zł od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 489,34 zł od dnia 10 września 2014 roku do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku).

Ponadto Sąd oddalił powództwo co do dochodzonych odsetek za dzień 10 sierpnia 2014 roku i umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt 2 i 3 wyroku)

W pkt 4 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nakazał również pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie kwotę 1.597,88 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy oraz tytułem poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków (pkt 5 wyroku).

Wyrokowi w punkcie 1 Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 420 zł (pkt 6 wyroku).

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W okresie spornym powód był zatrudniony przez I. Ł. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. na podstawie umowy o pracę na okres próbny z dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia 15 lipca 2014 roku w wymiarze czasu pracy 1/4 etatu na stanowisku kierowcy kat. C, C+E za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 420 zł brutto, następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 16 lipca 2014 do dnia 30 czerwca 2015 roku w wymiarze czasu pracy 1/4 etatu na stanowisku kierowcy kat. C, C+E/pracownik fizyczny, za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 420 zł brutto.

Powoda obowiązywała 2-godzinna dobową normą czasu pracy. Praca powyżej tej normy była traktowana jako praca w godzinach nadliczbowych. Dniami wolnymi od pracy były soboty i niedziele.

Kierowcy zatrudnieni u pozwanej, podobnie jak inni pracownicy rozpoczynali pracę o godz. 7:00, czasem o godz. 6:00. Obecność w pracy pracownika potwierdzana była listą obecności. Do zadań kierowcy należało przede wszystkim odbycie wyznaczonych przez przełożonych kursów. Kierowcy wykonywali także pracę w godzinach nadliczbowych, która była uzależniona od zapotrzebowania na danej budowie. W związku z wykonywaniem poszczególnych prac na budowach zachodziła konieczność przewozu materiałów, co generowało wykonywanie pracy przez kierowców ponad obowiązujące ich normy czasu pracy. Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że kierowcy prowadzili karty pracy. W kartach pracy wpisywali liczbę kursów w ciągu dnia i czas pracy od momentu przyścia do zakładu do momentu ostatniego kursu. Karty były podpisywane codziennie przez osoby, które znajdowały się na terenie zakładu pracy w chwili zakończenia pracy przez kierowcę, tj. przez kierownika, pracownika biura czy przełożonego. Kierowcy przedkładali karty w biurze celem rozliczenia, a na ich podstawie wyliczane było wynagrodzenie.

W okresie od lipca do sierpnia 2014 roku normatywny czas pracy powoda wynosił łącznie 148 godzin. Natomiast powód w roku 2014 w miesiącu kwietniu przepracował 22 godziny, w maju 61 godzin, w tym 19 godzin nadliczbowych, w czerwcu 242 godziny, w tym 208 godzin nadliczbowych, w lipcu 284 godziny, w tym 238 godzin nadliczbowych, w sierpniu 24 godziny, w tym 20 godzin nadliczbowych.

Powodowi wypłacano wynagrodzenie w gotówce. Za miesiąc lipiec i sierpień 2014 roku otrzymał wynagrodzenie w kwocie 320 zł netto. Ponadto w formie gotówkowej powód otrzymał łączną kwotę 9.000 zł netto wynagrodzenia za miesiące kwiecień – czerwiec 2014 roku.

W dniu 13 sierpnia 2014 roku pozwany za porozumieniem stron rozwiązał z powodem stosunek pracy.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji podniósł, iż powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy na wstępie zważył, że powód ostatecznie dochodził wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 3.819,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty od kwoty 3.330,33 zł i od dnia 10 września 2014 roku do dnia zapłaty od kwoty 489,34 zł.

W ocenie Sądu I instancji w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego powód wykazał, że wykonywał w okresie od kwietnia do sierpnia 2014 roku pracę w godzinach nadliczbowych. Karty pracy powoda załączone do akt sprawy potwierdziły, iż powód w spornym okresie wykonywał pracę ponad dobową normę czasu pracy.

Z uwagi na fakt, iż rozstrzygnięcie w sprawie wymagało wiedzy specjalnej, tj. ustalenia wysokości należnego powodowi wynagrodzenia Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości celem wyliczenia ewentualnego należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w okresie od 1 lipca 2014 roku do 13 sierpnia 2014 roku oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych od 15 kwietnia 2014 roku do 13 sierpnia 2014 roku na podstawie złożonych dokumentów: listy płac, miesięcznej ewidencji czasu pracy, karty pracy powoda oraz zeznań powoda złożonych na rozprawie w dniu 9 lutego 2016 roku, zlecając biegłemu zapoznanie się z dokumentacją pracowniczą powoda znajdującą się u pracodawcy, w szczególności kartami pracy powoda za okres od 15 kwietnia 2014 roku do 30 maja 2014 roku.

W opinii z dnia 10 września 2016 roku biegła z zakresu rachunkowości przedstawiła dwa warianty wyliczeń w dwóch wersjach. Pierwszy wariant dotyczył ewentualnego należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia

13 sierpnia 2014 roku, zaś drugi ewentualnego należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia 13 sierpnia 2014 roku. Każdy wariant posiadał dwie wersje wyliczeń; wersja 1 – wyliczenia na podstawie miesięcznej ewidencji czasu pracy, wersja 2 na podstawie kart pracy powoda. Ponadto biegła przeanalizowała całość akt sprawy, a w szczególności dokumenty wskazane w tezie dowodowej. W swoich wyliczeniach biegła uwzględniła fakt (zgodnie z zeznaniami powoda), iż powód otrzymał za miesiące kwiecień-czerwiec 2014 roku kwoty po 3.000 zł netto w gotówce, zaś za lipiec i sierpień 2014 roku kwotę 320 zł netto. Biegła ubruttowała powyższe kwoty i odjęła je od sumy przedstawionych wyliczeń. Zgodnie z wariantem I wersją 1 ewentualne należne powodowi wynagrodzenie za pracę w okresie od 1 lipca 2014 roku do dnia 13 sierpnia 2014 roku wynosiło 90,35 zł brutto, zaś zgodnie z wersją 2 - 3.282,31 zł. Natomiast ewentualne należne powodowi wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od 15 kwietnia 2014 roku do dnia 13 sierpnia 2014 roku w wersji 1 biegła wyliczyła na kwotę 127,09 zł brutto, zaś wg wersji 2 wynosiło 3.819,67 zł brutto.

W opinii uzupełniającej z dnia 17 grudnia 2016 roku, stanowiącej odpowiedź na zarzuty pozwanej biegła wskazała, iż kwota 7.445,58 zł dotyczy całości wynagrodzenia powoda – łącznie z godzinami nadliczbowymi za okres od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia 13 sierpnia 2014 roku, tj. wariant 2 – na podstawie kart pracy powoda. Powód również potwierdził, iż za miesiące kwiecień-czerwiec 2014 roku otrzymał w gotówce wynagrodzenie po 3.000 zł netto, kwota ta została przez biegłą ubruttowiona – powód za te miesiące otrzymał po 4.210,18 zł oraz jeszcze za lipiec i sierpień 2014 roku otrzymał w gotówce kwotę 320 zł netto – po ubruttowieniu 420 zł. Kwoty otrzymane przez powoda zostały przyrównane do kwot naliczonych przez biegłą – powstała niedopłata w wysokości 3.819,67 zł. Z miesięcznej ewidencji czasu pracy nie zostały wykazane żadne godziny nadliczbowe, natomiast łącznie z godzinami nadliczbowymi wyniosło 127,09 zł.

Z uwagi na wyczerpującą treść opinii biegłej opiniującej w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy uznał za zasadne przyznanie powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych zgodnie z wariantem II opinii, wersją nr 2, tj. w kwocie 3.819,67 zł obliczonej na podstawie kart pracy przedstawionych przez powoda.

Sąd Rejonowy oparł się na treści opinii biegłej, bowiem były one logiczne, spójne, nie budziły wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia

13 sierpnia 2014 roku na podstawie II wariantu, bowiem tak wyliczona suma znalazła odzwierciedlenie w materiale dowodowym, któremu Sąd Rejonowy dał wiarę. Całością pracy powoda, tj. zakres świadczonych prac i czas poświęcony na ich wykonanie odzwierciedlały karty pracy powoda. Zdaniem Sądu Rejonowego ewidencja czasu pracy przedstawiona przez pozwaną nie stanowiła wyczerpującego dowodu świadczenia przez powoda pracy u pozwanej. Z uwagi na fakt, iż powód nie przedstawił do akt sprawy kart pracy za okres od dnia 20 maja 2014 roku do 2 sierpnia 2014 roku, biegła jako podstawę czasu pracy powoda przyjęła ewidencję przedstawioną przez pozwaną za ww. okres. Ponadto biegła uwzględniła, iż powód otrzymał wynagrodzenie za miesiąc lipiec i sierpień 2014 roku w kwocie 320 zł netto oraz za miesiące kwiecień-czerwiec 2014 roku po 3.000 zł netto. Biegła wskazane kwoty ubruttowała, co dało

wynik odpowiedni 420 zł brutto i 4.210 zł brutto. Następnie biegła odjęła wskazane kwoty od sumy swoich wyliczeń i przedstawiła wynik.

W ocenie Sądu Rejonowego taki sposób wyliczenia wynagrodzenia przez biegłą należało uznać za słuszny. W niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, iż świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Skoro powód za ww. okres nie przedstawił kart pracy, należało przyjąć, iż we wskazanym okresie powód świadczył pracę w obowiązującej go dwugodzinnej normie czasu pracy. Biegła ponadto dokonała wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i uwzględniła w swoich obliczeniach zeznania powoda, z których wynikało, iż powód otrzymał od pracodawcy poszczególne kwoty niemające odzwierciedlenia w dowodach z dokumentów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda kwotę 3.819,67 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.330,33 zł od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 489,34 zł od dnia 10 września 2014 roku do dnia zapłaty. Oddaleniu podlegało natomiast roszczenie powoda o zasądzenie odsetek za dzień 10 sierpnia 2014 roku. Sąd I instancji zważył, że w dniu 10 sierpnia 2014 roku pozwana jeszcze nie pozostawała w opóźnieniu z wypłatą wynagrodzenia za miesiąc lipiec 2014 roku. Odnośnie zasądzonych odsetek od kwoty należnej za sierpień w ocenie Sądu I instancji stała się ona wymagalna w dacie rozwiązania stosunku pracy. Wobec powyższego zasądzone zostały odsetki zgodnie z żądaniem powoda od dnia 10 września 2014 roku (art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Pismem z dnia 21 czerwca 2017 roku powód cofnął powództwo ponad kwotę 3.819,67 zł. W ocenie Sądu Rejonowego cofnięcie przez powoda wskazanego roszczenia nie naruszyło słusznego interesu pracownika, nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierzało do obejścia prawa. Wobec powyższego Sąd I instancji na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. i art. 469 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie ww. roszczenia powoda.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., mając na uwadze, że powództwo okazało się co do zasady uzasadnione oraz okoliczność, że powód uległ jedynie co do nieznacznej części swego żądania (w zakresie, w którym powództwo zostało cofnięte). Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 467 zł, obejmującą koszty zastępstwa procesowego, ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 2 w z § 6 pkt 3 (450 zł) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd Rejonowy zważył, że powód nie miał obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 1 ww. ustawy o kosztach w sprawach cywilnych (5% z 3.819,67 zł), dlatego obciążył stronę pozwaną kwotą 191 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy. Sąd Rejonowy obciążył również stronę pozwaną kwotą 1.406,88 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa, które w niniejszej sprawie stanowiły koszty wynagrodzenia biegłej. Wobec powyższego w pkt 5 wyroku Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa łączną kwotę 1.597,88 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód zwolniony był z mocy ustawy oraz tytułem poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków.

Ponadto Sąd Rejonowy na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 420 zł, zgodnie z wysokością jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Od powyższego wyroku strona pozwana, w dniu 21 listopada 2017 roku złożyła apelację zaskarżając w całości orzeczenie Sądu Rejonowego z dnia 8 września 2017 roku.

Strona pozwana zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu z opinii biegłego poprzez oparcie zaskarżonego wyroku na niespójnej, wewnętrznie sprzecznej i nielogicznej opinii biegłego, zawierającej błąd logiczny, w której biegły pomylił nadpłatę z niedopłatą w związku z czym, nie dość, że powód uzyskał bezpodstawną korzyść kosztem pozwanego, to Sąd I instancji przysądził mu drugie tyle, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

W związku z powyższym pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Ewentualnie pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację z dnia 18 stycznia 2018 roku strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanej w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podniósł między innymi, iż zarzut apelacji pozwanej jest bezzasadny i dodatkowo niezrozumiały w świetle prezentowanego konsekwentnie przez pozwanego przed Sądem I instancji stanowiska. Powód wskazał również, że w świetle poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń, w lipcu i sierpniu 2014 roku pracował w godzinach nadliczbowych odpowiednio 238 i 20 godzin, za co powinien otrzymać wynagrodzenie w wysokości 3.819,67 zł, które nie zostało wypłacone. Dla oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia nie miał znaczenia w ocenie powoda, fakt wypłaty na jego rzecz kwoty 9.000,00 zł z tytułu godzin nadliczbowych wypracowanych w kwietniu, maju i czerwcu 2014 roku. Kwota ta, bowiem zdaniem powoda należna była za okres wcześniejszy.

Sąd Okręgowy zważył, iż apelacja pozwanej jako całkowicie bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Dokonana zaś ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, wydane w sprawie o sygn. II UKN 61/97; oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku, wydany w sprawie o sygn. PKN 339/98).

Sąd drugiej instancji związany jest zarzutami zawartymi w apelacji. Związanie zarzutami apelacyjnymi oznacza, że uwzględnienie apelacji możliwe jest jedynie w oparciu o zarzuty powołane przez stronę skarżącą.

W kontekście zgłoszonych zarzutów stwierdzić należy, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do wykładni przepisów prawa procesowego i prawa materialnego. Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty apelacyjne strony pozwanej koncentrowały się na kwestii prawidłowego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c.

Zgodnie z art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 155 t.j., dalej: k.p.c.) sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dotyczącego zasad oceny dowodów, wymaga wykazania, że ocena ta dokonana została w sposób rażąco wadliwy lub oczywiście błędny, uchybiający zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Nie może ono natomiast ograniczać się do zaprezentowania własnego przekonania o innej wadze i wiarygodności przeprowadzonych dowodów, czy też przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 roku, sygn. akt II CKN 4/98, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 1999 roku, sygn. akt II UKN 76/99, z dnia 14 stycznia 2000 roku, sygn. akt I CKN 1169/99, z dnia 10 kwietnia 2000 roku, sygn. akt V CKN 17/00, Legalis), a ponadto jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego

materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. II CKN 817/00, Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż wbrew stanowisku apelującej, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, dokonując całościowo analizy materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy uznał, iż podniesiony przez apelującą zarzut nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy jest całkowicie bezzasadny i jako taki nie może skutkować zmianą wyroku Sądu I instancji. Sąd Okręgowy podkreśla, iż Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy szczegółowo wykazał, którym dowodom dał wiarę, przedstawiając logiczną analizę całego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej i pełnej oceny materiału dowodowego, na podstawie której słusznie uznał, iż powodowi należy się wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 3.819,67 zł.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można podzielić zarzutu pozwanej, że biegła, a w konsekwencji Sąd Rejonowy dopuścił się w niniejszej sprawie błędu logicznego. Z przedstawionych przez biegłą z zakresu rachunkowości wyliczeń (Wariant II Wersja 2) jednoznacznie wynika, że na zasadzoną przez Sąd I instancji kwotę składają się przede wszystkim zaległości wynikające z niewypłacenia przez pozwaną wynagrodzenia powodowi za pracę wykonaną w godzinach nadliczbowych w miesiącu lipcu i sierpniu 2014 roku. Biegła w swoich wyliczeniach uwzględniła twierdzenia powoda, że za miesiące kwiecień, maj i czerwiec 2014 roku powód otrzymał po 3000 zł netto (4.210,18 zł brutto). Pozwany pracodawca nie wypłacił natomiast powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za miesiąc lipiec 2014 roku – w kwocie 3.330,33 zł brutto oraz za miesiąc sierpień 362,25 zł brutto, a więc łącznie zasądzonej kwoty 3.819.67 zł. Brak jest tym samym podstaw do uwzględnienia twierdzenia pozwanej zawartego w apelacji, że w przypadku powoda istniała nadpłata wynagrodzenia. W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja strony pozwanej w tym zakresie jest całkowicie chybiona. Nielogicznym byłoby zdaniem Sądu II instancji przyjęcie stanowiska, że pozwana w kwietniu, maju i czerwcu 2014 roku wypłacała powodowi wynagrodzenia na poczet ewentualnych nadgodzin w miesiącu lipcu i sierpniu 2014 roku. Ponadto należy zaznaczyć, że biegła z zakresu rachunkowości w swojej opinii uwzględniła fakt złożenia ewidencji czasu pracy za okres od kwietnia do sierpnia 2014 roku oraz karty pracy powoda za okres od 30 maja do 2 sierpnia 2014 roku i brakujące okresy uzupełniła z ewidencji czasu pracy. Tym samym za brakujące okresy tj. kwiecień i maj 2014 roku na korzyść pozwanej zostały przyjęte dane wynikające z ewidencji czasu pracy.

okres	należność za godziny nadliczbowe	wynagrodzenie zasadnicze	razem wynagrodzenie	wypłacono wg oświadczenia powoda	różnica	
kwiecień	2014	0,00 zł	220,00 zł	220,00 zł	4.210,18 zł	0,00 zł
maj	330,00 zł	420,00 zł	750,00 zł	4.210,18 zł	0.00 zł	
czerwiec	3.423,00 zł	420,00 zł	3.843,00 zł	4 210,18 zł	0.00 zł	

lipiec	3.330,33 zł	420,00 zł	3.750,33 zł	420,00 zł	3 330.33 zł	
sierpień	362,25 zł	127,09 zł	489,34 zł	0,00 zł	489.34 zł	
razem	7.445,58 zł	1.607,09 zł	9.052,67 zł	13 050,54 zł	3 819.67 zł	

Wersja 2 wyliczenia biegłej znajdująca się k. 197 a.s.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ustalenia, Sąd Okręgowy uznał apelację pozwanej za całkowicie niezasadną, albowiem sformułowane w niej zarzuty w żaden sposób nie wykazały wadliwości orzeczenia Sądu I instancji i stanowiły wyłącznie nieskuteczną polemikę z jego trafnym rozstrzygnięciem. Jak już zostało wskazane, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, z którego wyprowadził prawidłowe i logiczne wnioski – podzielone w całej rozciągłości przez Sąd Okręgowy oraz dokonał prawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego do obowiązujących przepisów prawa. W związku z powyższym, stawiane przez skarżącą zarzuty sprzeczności ustalonego stanu faktycznego z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz naruszenia przepisów prawa materialnego uznać należało za bezzasadne.

Sąd Okręgowy stwierdził również, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nie doszło do nieważności postępowania, a Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.). Nie zachodzą więc, badane z urzędu przez Sąd Okręgowy, przesłanki powodujące konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalił stan faktyczny. Ustalenia Sądu Rejonowego pod względem reguł logicznego myślenia, wnioskowania, dokonane zostały w sposób jasny i wynikający z przeprowadzonych dowodów.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, nie dzieląc zarzutów apelacji oraz argumentów w niej przedstawionych, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wniesioną przez pozwaną, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

Na marginesie należy wskazać, że pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w całości, nawet mimo oddalenia roszczenia o odsetki za dzień 10 sierpnia 2014 roku i umorzenie postępowania w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu apelacji brak jakiegokolwiek odniesienia się do tak sformułowanego twierdzenia.

O kosztach postępowania Sąd II instancji orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

SSO Renata Gąsior SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.) SSO Zbigniew Szczuka

Zarządzenie: (...)

(...)